

Script Burenbattle

Proloog

Postbode komt op fietsen. Doet een brief in de brievenbus van de familie Catapult.

Postbode: *(opgewekt)* Capelloplein nummer 1: familie Catapult!

En een brief voor de familie Montagne.

Postbode: En Capelloplein 2: familie Montagne!

Hij heeft echter nog een kaart over die bestemd is voor beide families.

Postbode: Montagne en Catapult. Mmm.

Leest:

*Bij twee families, aardig en onbetwist
(Dit plein is ons schitterend schouwtoneel)
Borst nieuw geweld los door een oude kist
En burgers vliegen burgers naar de keel.
Diep van binnen vieren haat en nijd hoogtij
En zijn de kinderen de klos, maar die
Worden door het lot en de sterren samen één partij.
Zij staakten de strijd van deze traditie
Schenk ons uw aandacht. Maar bevalt het u niet
Hopelijk ligt er later iets mooiers voor u in 't verschiet.*

De postbode weet niet wat hij ermee aan moet. Hij knipt of scheurt de kaart precies doormidden en doet bij beide families een helft in de brievenbus.

Scène 1 Zorgen

Opa: Nou Mimi, aan ons zal het niet liggen.

Oma: Nee Lorenzo, aan ons ligt het niet.

Opa: We zullen morgen gescheiden worden.

Oma: Dat vrees ik ook, Lorenzo.

Opa: Een pleinfeest op het Capelloplein...

Oma: Dat komt nooit goed...

Opa: Jouw familie...

Oma: Jouw familie...

Opa: Hoe lang wonen we hier nu?

Oma: Toch al tien jaar.

Opa: En nog nooit hebben onze families een woord met elkaar gewisseld.

Oma: Laat staan samen een feest gevierd.

Opa: Jammer hoor.

Oma: Heel jammer.

(stilte)

Opa: Aan ons ligt het niet, hè Mimi? *(kijkt haar lief aan)*

Oma: *(zucht en kijkt ook lief)* Nee Lorenzo, aan ons ligt het niet.

Scène 2 Zin in feest

Vrolijke muziek start, er komen mensen van alle kanten aangelopen. Kratten met drinken, zakken met chips, kinderen op de fiets met boodschappentassen. Tafels worden neergezet, ballonnen opgeblazen. Muziek loopt door. De ouders en kinderen doen overdreven opgewekt en vrolijk.

Judy: *(bellend)* Loek, ik moet heel even dit gesprek afmaken. Zet jij de tafel alvast neer? Het wordt een lange tafel, één lange tafel.

Loek: Prima Judy, ga ik doen. *(zoekt, maar weet niet waar de tafels en stoelen staan)*

Judy: *(belt door en geeft slinger aan Loek, wijst tussen de twee huizen, Loek staat wat onhandig te kijken, Judy fluistert)* Tussen ons huis en dat van de Montagnes...*(Loek hangt het stuntelig op)*

Loek: Komt voor de bakker, schat.

Ondertussen op het bankje:

Opa: Mimi? Wat gebeurt er?

Oma: Ik weet het niet vader Lorenzo. Ik snap er niets van.

Weer terug:

Ron: Nicole! Ik heb hier vier kratten met frisdrank. Hoppa, appeltje eitje. Waar wil je die komkommersalade? En zal ik die twintig stoelen, zes tafels en acht parasols even uit de schuur halen? Doe ik zo. Appeltje eitje.

Nicole: Ah fijn Ron. Zet je racefiets en je hardloopschoenen even weg, dan hebben we nog meer ruimte.

Ron: Uitstekend, appeltje...Dit wordt een topfeest. Heerlijk. Genieten. Zo samen. Leuk hoor.

Ondertussen (muziek zachter):

Oma: Dit is heel vreemd.

Opa: Het lijkt wel of ze er zin in hebben.

Weer terug (muziek harder):

Loek: Zeg buurman...zeg...buurman...eh...*(komt niet op zijn naam, de buurman zegt zijn eigen naam d.m.v. liplezen)* eh...Ron...Ron..

Ron: Ja, eh....eh *(heeft hetzelfde probleem, ook buurman Loek doet aan liplezen)* buurman...
Loek...Loek...

Loek: Ron! Ron, vriend. Weet jij misschien waar de tafels en stoelen staan?

Ron: Tuurlijk. Loop even mee, Loekie-boy. Staan bij ons in de schuur. Gezellig hoor. Fijn man, zo'n buurman.

Loek: Dank je, Ron. Handig hoor, een buurman met de spullen die je nodig hebt. Is dat voor je racefietsen? Ik zie je altijd voorbij scheuren, Ron. Geweldig.

Judy: Zeg Nicole, hoorde ik nou dat jij zo'n zááálige komkommersalade had gemaakt? Als ik nou wat tomaten snijd...

Op het bankje:

Opa: Stop! Stop! Stop! *(muziek stopt)* Dit is toch te gek voor woorden....

Oma: Tien jaar lang wisselen jullie geen woord met elkaar...

Opa: En nu willen jullie ineens sámen het plein versieren en een komkommersalade maken?

Oma: Wat is er aan de hand?

Loek: *(tegen oma)* Nu even niet, ma. We zijn ons aan het voorbereiden op het feest.

Ron: *(tegen opa)* Nu even niet, pa, ik moet nog even wat stoelen sjouwen. Hoppa.

Kinderen van beide families lopen op, sjouwen met spullen. Ron neemt steeds de zware dingen over. Ondertussen vertellen zij tussen neus en lippen door wat er aan de hand is.

Annemee: Kijk oma, er is een prijsvraag in de stad.

Peejee: Voor het plein met de vetste party. Tomorrow is the day.

Rosa: Welk feest heeft de beste dansers?

Linde: En wie de beste zangers?

Annemee: Welk plein is versierd met gevoel voor stijl?

Peejee: Dus: welk plein is het meest gruwelijk?

Oma: Gruwelijk?

Rosa: Dat beslist de burgemeester. En als je wint...

Linde: ... krijg je een reis naar Italië. Een jaar lang! Hoe cool is dat?

Opa: Ik sta met mijn oren te klapperen.

Oma: Praten jullie nu ook al met elkaar?

Allen: *(heel verbaasd)* Ja. Dus?

Opa: *(zuchtend)* Och kinderen, wat doet mij dat goed.

Oma: Jullie weten niet hoe blij jullie ons daarmee maken.

Rosa: Alleen Romanee en Julian. Die doen niet mee.

Linde & Rosa: Julian gaat al dagen via de achterdeur naar buiten.

Annemee: En Romanee gedraagt zich weer eens niet als meisje.
Ze zit daar, boven in die boom.

Peejee: Kijk, we hebben wel een probleem als zij niet meedoen...

Opa&oma: *(knikken naar de anderen, dit lossen zij wel even op. Roepen:)*
Romanee!! Julian!!

Romanee zit in de boom op het plein, maakt wel even geluid, reageert op wat Annemee en Peejee zeggen, maar komt er niet uit. Julian doet de gordijnen opzij in het huis, maar komt er ook niet uit.

Nicole: Julian, lieverd, kom nou toch.

Judy: Laat maar, ze komen wel als de burgemeester met die reischeque staat te wapperen. Ik regel het wel.

Loek: Een jaar lang zon, zee, strand en zoveel Italiaans ijs eten als je maar kunt? Dat laten ze nooit schieten?

Judy: Nou, mensen, ik heb hier nog een blikje tomaten. Chop chop, lekker makkelijk, in stukjes. Nicole, kan ik die bij jou kwijt?

Nicole: Natuurlijk, ik stop ze in de salade. Ik zet het vannacht in de koelkast, goed?
(opgewonden) Nog één dagje...!

Ron: Ik kan niet wachten! Hoppa!

Scène 3 Harmonie

Lied 1 Schone Schijn

Couplet 1

A Ik leef hier en hij leeft daar

B We zwaaien vriendelijk naar elkaar

A Maar echt dichtbij komen we nooit

B Want wat als hij met modder gooit?

A Ik weet precies hoe alles hoort

B Mijn buur is van een ander soort

A Hij is geen vriend, dat hoeft ook niet

B We leven in hihahihaharmonie

Refrein

Hihahihahihaharmonie

Hihahihahihaharmonie

Hihahihahahahaha...

Couplet 2

A Maar met dit feest op ons plein

B Moeten we echte buren zijn

A We lachen, dansen voor één dag

B Zo gaat de jury overstag

A We gaan nu samen op voor goud

B Na dit feest gaat niets meer fout

A We zingen vrolijk ons refrein

B Kijk ons eens gelukkig zijn...

Refrein

Break:

A en B allen Jij komt van een andere planeet

Fam A: Zijn wij koud

Fam B: Dan zijn wij heet

Fam A: Zijn wij het water

Fam B: Wij de dorst

Solo A: Zeg ik groen

Solo B: Dan roep jij rood

Solo A: Zeg ik zee,

Solo B: Dan denk ik sloot

Solo A: Zeg ik recht

Solo B: Dan draai ik om

Solo A: Zeg ik leuk

Solo B: Dat vind ik stom

Refrein

Tijdens het lied staat het allemaal klaar. Het plein ziet er geweldig uit. Zelfs het bankje van opa en oma is versierd. Iedereen heeft feesthoedjes op. Ze eindigen met een grote nepglimlach richting het publiek. Iedereen af.

Licht uit.

Scène 4 Falend

Julian komt uit het huis, houdt even een paar keer een balletje hoog en pakt dan zijn crossfiets. Gaat een beetje kunsten uithalen. Rijdt om de boom, en ook een paar keer tégen de boom. Daar zit/hangt Romanee in.

Romanee: Heeeh!

Julian: Yo.

Romanee: Je rijdt tegen mijn boom, Julian. Oh nee, zo heet je niet: loser.

Julian: Oh? Is dat jouw boom? Romanee. Oh nee. Falend.

Romanee: Ik wed dat jij niet zo hoog durft. Watje.

Julian: Nou en. Ik wed niet met meisjes. Praatjes, praatjes.

Romanee: Pfff. Poeperd. Je hebt hoogtevrees en je bent bang dat je toffe sportpak vies wordt. *(denkt)* Kneus.

Julian: En jij denkt zeker dat je anders bent door in een boom te gaan zitten. Selfie.

Romanee: Hoe noem je mij??

Julian: Selfie.

Romanee: Jij bent echt zo'n schijterd. Het enige dat je durft is met je vriendjes tegen een balletje schoppen. Verder ben je zo bang dat je gewoon nog een luiertje aan moet. Babyface.

Julian: Hoe noem je mij?

Romanee: Babyface.

Julian: Dat vriendje van je, die Pax, die heeft een babyface. Sukkel.

Romanee: Pax is mijn vriendje niet. En volgens mij ben je gewoon jaloers. Maar luister goed: ik ben niet verliefd op jou en dat zal ik ook noooooit worden. Julian-de-jongen-die-niks-kan. *(lacht)*

Julian: Kom nu uit die boom! Mislukte Pipi Langkous!

Romanee: Nee! Mislukte Cristiano Ronaldo!

Julian: NU!!!

Romanee: NEE!!!

Moeder Judy komt al telefonierend oplopen.

Judy: *(eerst zacht, al doorbellend)* Romanee. *(harder, hangt op)* Romanee! Wat is dat nu weer voor gegil? Gedraag je nu toch eens als een meisje. *(andere toon)* Hé hallo...hoe heet je ook alweer?

Julian: Julian.

Judy: Oh ja. Julian. Mooi pak.

Moeder Nicole komt oplopen.

Nicole: Julian! Ik hoor je achter in de keuken roepen. Je moet zo naar je training, je moet nog wat eten, en doe je trainingsjas goed dicht, anders vat je nog kou...*(andere toon)* Hé hallo...eh...

Romanee: Romanee.

Nicole: Romanee, hoe is het met jou? Leuke sokken. *(lacht)*

Judy: Als jullie nu eens samen de laatste dingen doen voor het feest. Ja, dat is enig! *(kijkt om zich heen, pakt de parasol)* Kijk hier, een parasol. Zoek daar maar een leuk plekje voor.

Nicole: Doe maar, kom Julian, show je spierballen eens.

Romanee komt langzaam uit de boom. Ze treuzelen enorm voordat één van hen de parasol pakt. De moeders wachten en kijken vol verwachting. Uiteindelijk pakt Romanee de voorkant en Julian de achterkant. Ze lopen eerst nog de verkeerde kant op. Daarom gaan ze maar niet te ver en zetten de parasol in het midden van het plein. Dat lukt niet. Ze stuiten op iets hards. Ze proberen het nog een keer. Geven elkaar de schuld.

Romanee: *(heel rustig, naar haar moeder)* Nee.

Julian: *(naar zijn moeder)* Lukt niet.

Romanee: Lukt niet.

Julian: *(gespeeld)* Jammer. Heel jammer.

Romanee: Julian is bang dat zijn handen vies worden. Hij is een beetje een watje.

Dat laat Julian niet op zich zitten. Hij begint gelijk te graven, en Romanee helpt dus mee. Dan ontdekken ineens dat er iets ligt. Ze vegen de aarde weg, en graven dan samen een hele oude kist op.

Julian: *(roept het uit)* Die is dus van mij!

Romanee: *(roept nog harder)* Nee! Ik was eerst!

Ze trekken aan de kist. Dan komen hun moeders dreigend dichterbij. Langzaam laten ze de kist zakken.

Nicole: Kinderen!!! Jullie...jullie...

Judy: *(stamelend)* Jullie...hebben een.. een...

Nicole: *(stotterend)* een...een.. *(komen er niet uit)*

Romane/

Julian : *(trots/blij)* JAAH, een schat gevonden!

Gelijk komt van alle kanten iedereen oprennen.

Iedereen samen*(elkaar een high five gevend):*

Een schat?! *Door elkaar:* Weet je wat we daar mee kunnen doen??!!

Wauw!! Dat hele feest...een jaar lang naar Italië!? Een schat! Hier! Op het Capelloplein! Jongens! Nooit meer werken! Altijd feest!

Romane en Julian:

Weet je wat ik hier allemaal mee kan doen? Ik ben een miljonair!

Scène 5 Miljonair

Lied 2: Geld maakt gelukkig

Julian:

Ik ben zo graag een miljonair

Zo supergraag

Ben in Holland echt een wereldster

Ik wil op de cover van de Cosmo-girl en ook van Goal

Stralend als een echt tieneridool

Romane:

Elke keer als ik hardop droom

Zit ik in een zilveren boom

Met gouden appels in de top

Oh ja, ik zeg, wereld maak je op

ik word een miljonair

Rappend:

A Een show als Martijn

Zal zelf Sinterklaas zijn
Geef je verlanglijst
Dan breng ik de hoofdprijs
B Ik geef je een laptop
Een Wii en een snoepshop
Dit is een goudmijn
Mijn toekomst zal mooi zijn
C Op reis met Mark Rutte
Mijn tijd goed benutten
'k Geef euro's aan Greenpeace
Geen stakker die doodvriest
D Ik deel in mijn geluk
Dit leven kan niet stuk
Het is een fraai gezicht
Deze kist die voor me ligt

Elke keer als ik hardop droom
(waar ben je, waar ben je?)
Zit ik in een zilveren boom
(heel goed)
Met gouden appels in de top
(en nu?)
Oh ja, ik zeg, wereld maak je op
(waarvoor?)
Ik ben miljonair

Ik ben zo graag een miljonair
(zo graag)
Zo supergraag
(tuurlijk joh)
Ben in Holland echt een superster
(Yes, ik ben beroemd)

Julian: Oké, geef die schat maar aan mij. Die ligt natuurlijk aan onze kant van het plein.

Romanee: *(heel verbaasd)* Jullie kant....?? Huh?

Licht uit.

TWEEDE BEDRIJF

Scène 6 Ruzie

Beide families staan op een rij, precies even ver van de kist verwijderd. Ze lopen erop af, met grote passen. Ze tellen daarbij hardop. Een, twee, drie, vier... ze komen er niet uit: ze komen steeds opnieuw precies in het midden uit. Ze lopen terug en tellen steeds fanatieker, grotere stappen, kleinere stappen. Een, twee, drie, vier...

Ron: Loek, als jij even een meetlint haalt. Dit komt op de centimeter nauwkeurig.

Loek: Ron, dat hoeft toch niet. Een kind kan zien dat die kist op onze helft ligt. En kinderen spreken de waarheid.

Annemee: Inderdaad.

PeeJee: Indeed.

Romanee: *(steekt haar tong uit naar Julian)* Dus!

Ron: Loek, we lossen dit op als volwassen mensen. We weten niet wat er in die kist zit. Misschien zit er wel een lijk in, hè? Laat ons dat nu maar even opknappen. Wij, de Montagnes, zijn niet bang aangelegd.

Rosa: Inderdaad.

Linde: Inderdaad.

Julian: *(steekt zijn tong uit naar Romanee, met nadruk)* Dus!

Judy: Toch denk ik dat het beter is om dat te laten doen door een familie die logisch na kan denken...

Nicole: *(al opgewonden)* Wat bedoel je?

Judy: Gewoon, dat mensen die logisch na kunnen denken, ook logischer een kist open kunnen maken.

Nicole: *(fel)* Wil je zeggen dat wij niet...?

Loek: Nee, dan zeggen wij niet Nicole. Judy bedoelt dat als...

Judy: Ja, als je op de tennisbaan tien minuten een balletje slaat en vervolgens uren wijntjes staat te drinken, weet ik niet of je hersenen...

Nicole: Een bal! Ik sla tegen een bal. Ik tik geen wijntjes weg.

Ron: Nicole, je weet zelf hoe vaak zij naar de glasbak lopen...trek het je niet aan.

Ondertussen:

Oma: Dit loopt niet goed af, vader Lorenzo. Ik denk dat we eerder gescheiden worden dan ons lief is...

Opa: Ik vrees het ook, Mimi...

Weer terug:

Judy: Nou, iedereen moet doen waar hij of zij goed in is. En de één is beter met zijn handen en de ander weer beter met zijn hoofd.

Ron: *(verbaasd en kwaad)* Zeg je nou echt dat wij dom zijn?

Judy: Nee natuurlijk niet. Maar het is wetenschappelijk bewezen dat het IQ van sporters wel ietsje lager uitvalt...

Romanee: Mam...geef die kist nou maar...*(roept)* Hé! Pax, Thys, helpen jullie ook even mee...

Thys: That's where friends are for.

Pax: Yo Romanee. Ik ben er voor je...want je weet dat jij...en ik weet dat jij... het meisje...

Thys: *(onderbreekt hem, want hij is bang dat Pax haar weer de liefde gaat verklaren)* Yo. Ik ben er ook.

Julian: Ben? Marco?

Ben: Chief. Ik ben er.

Marco: Wij staan aan jouw kant.

Pax: Romanee, we zullen eens laten zien wat echte jongens zijn. Wie is die Julian nu helemaal?

Thys: Een aal. Een gladde aal. Niet te pakken, watervlug. Maar zonder hersenen kom je nergens.

Julian: *(kwaad)* Ben! Marco!

De vier jongens komen dreigend oplopen. Romanee en Julian pakken de kist vast, allebei aan één kant. De rest pakt hen vast en ze trekken steeds harder. Muziek start.

Scène 7 Burenbattle

Lied 3 Burenbattle

Tijdens dit lied dansen de twee groepen tegenover elkaar in een spetterende en flitsende dans. Ze dagen elkaar uit.

Familie Montagne:

Zie ik jou, rijd ik een blokje om
Kijk recht vooruit, kijk niet achterom
Want weet je, want weet je,
Ik vind jou, ik vind jou, ik vind jou stom

Familie Catapult:

Zie ik jou, ren ik heel hard weg
Niet dat ik bang ben, kom nou zeg
Geen zin in, geen zin in,
Altijd maar, altijd maar, hetzelfde gevecht

Refrein:

Ik daag je
Ik vraag je
Ik plaag je
Dit is een, dit is een
Burenbattle (4x)

Familie Montagne:

Waarom woon jij hier zo vlak naast mij
Verhuis eens een keer, een hutje op de hei
Ja blijf daar, ja blijf daar
En kom niet, en kom niet, niet dichterbij

Familie Catapult:

Hier om de hoek, staat een huis te koop
Pak zelf je spullen, 't is spotgoedkoop
Want weet je, want weet je,
Je drijft me, je drijft me, tot wanhoop

Refrein**Allen/break**

Geen idee, waarom doen we zo?
Help ons toch, lieve Cupido
Ons pleintje, dit pleintje
't Lijkt wel een getto, (... een getto)

Burenbattle (4x)

Aan het eind van het lied horen ze ineens gerommel en gepraat. Ze maken nog een paar dreigende 'moves' naar elkaar en zetten dan de kist snel terug in het gat, en gaan er boven op staan, er is nog wel een hoop zichtbaar. Dit gebeurt tijdens de tekst van de burgemeester met Sam en Gregor. Ze hijgen nog na van het dansen.

Scène 8 Hoog bezoek

Burgemeester komt oplopen, praat tegen zijn ambtenaren Sam en Gregor:

Burgemeester: Zo, en dan het laatste plein van vandaag: het Capelloplein. Sam en Gregor, wat weten we van dit plein?

Sam: De laatste jaren is hier geen feest geweest. Zo jammer.

Gregor: De pammer. Het was hier zo donker en zo leeg. Zonde hè?

Sam: Maar nu doen ze mee met de wedstrijd. Toppie.

Gregor: Joppie. Eens kijken, de familie de Montagne en de familie Catapult. Ja, dat is het, meer families wonen er niet. God, oh god als het maar geen saaie bende is.

Burgemeester loopt het plein op. Iedereen staat er netjes bij, maar ze zijn eigenlijk nog buiten adem van het dansen onder lied 3.

Burgemeester: Ik verheug mij, beste stadsgenoten, beste buurtgenoten, beste vrienden dat u te samen voorbereidingen heeft getroffen met het pleinenfeest mee te doen. Ik zie dat u al druk bezig bent...

Loek: Jazeker burgemeester.

Burgemeester: Nou, we zijn reuze benieuwd naar de vorderingen tot nu toe. Schrijven jullie mee Sam en Gregor?

Gregor: Dat zit wel snor. Burgemeester, ze staan al in mijn systeempje. Capelloplein. Catapult. Montagne. Als het om de naam gaat, wint u zeker...

Ron: *(heel schijnheilig)* Winnen?! Hoe bedoelt u?

Burgemeester: U heeft niet van de prijsvraag gehoord? Dé prijsvraag?

Ron: Nee burgemeester. Echt niet.

Burgemeester: Leg het uit, Sam en Gregor.

Sam: Als u een party geeft...

Gregor: en beleeft...waar volgend jaar nóg over wordt nagepraat en die laat zien hoe geweldig u dit heeft georganiseerd, wint u een reis naar Italië. Ja, jullie horen het goed: een jaar lang.

Loek: Maar burgemeester, wij hebben toch geen prijzen nodig? Een wijntje op z'n tijd, een praatje over de schutting, we zijn zo wel gelukkig met elkaar.

Burgemeester: We staan erop. Het gemeentebestuur vindt het belangrijk dat u aan *burgerparticipatie* doet. Kent u dat woord? Goed samenwerken, iets overhebben voor je burens. Dat willen wij belonen.

Judy: Daar doen we het echt niet voor burgemeester, heus niet.

Nicole: Nee. We doen het omdat we het leuk vinden. Inspirerend.

Burgemeester: Nou, dat is fantastisch om te horen. *(wil al bijna weglopen)* Kom Sam en Gregor...*(bedenkt zich, komt terug)* Maar waarom heeft u het niet jaren eerder gedaan?

Allen: *(door elkaar)* Eh... druk. Heel druk. Bellen, lezen, fietsen, sporten, dansen, huiswerk... maar nu...

Burgemeester: Prima. Dan komen we morgen terug. We zijn heel benieuwd. U heeft dan ook de laatste zaken opgeruimd? *(wijst naar de plek waar de kist stond)* En die molshopen weer aangestampt?

Annemee: Zeker burgemeester.

Peejee: *(snel)* Geen mollen op onze party.

Sam: *(stilte)* Mollen? Wat een rare plek...

Gregor: Vieze drek. Hè? Een mollenplaag midden in de stad? Laat eens kijken, dat moeten we echt niet hebben...

(graaft een beetje zand opzij, ontdekt onmiddellijk de kist. Ze kijken de bewoners verwachtingsvol aan.)

Sam: Nou, wat staat erop?

Gregor: *(veegt een beetje aarde weg, leest op de kist)*
"Wat zegt een naam? Zou niet een roos, wanneer
Ze anders heette, even lieflijk ruiken?
Bewaar mijn eeuwenoud papier hier
En draag me voor altijd bij je, gesloten kist
Want wat zegt een naam, een naam."

Romanee: *(stilte, iedereen kijkt elkaar aan. Wat nu?)* Er zitten bloemen in. Rozen. De lampionnen. En de slingers. Voor het feest.

Julian: De ballonnen. En de confetti.

Gregor: De ballonnen? En de confetti? Mag ik eens kijken, ik ben dol op mooie kleuren...

Burgemeester: *(denkt)* 'Wat zegt een naam?' Waar heb ik dat eerder gehoord?

(lange stilte, ze kijken elkaar weer aan)

Loek: Morgen. Morgen. Ook de burgemeester moet soms even geduld hebben.

Burgemeester: Nou vooruit. Het wordt morgen een lange dag, voor iedereen. Gregor, Sam, we laten het Capelloplein met rust.

(lopen fluisterend af, ze hebben zo hun twijfels)

Scène 9 Basta!

Licht aan. Scène start midden in de gebeurtenissen. Iedereen staat boos te kijken. Armen over elkaar, kwade gezichten.

Opa: Nee, ik wil er geen woord meer over horen.

Oma: Van niemand. Vanavond gaan we slapen. En die kist laten we hier.

Opa: En als ook maar één van jullie het in zijn hoofd haalt om die kist te verplaatsen. Of erger. Dan krijgt ie met mij en oma Mimi te maken.

Oma: Nee, en dan zijn jullie nog niet jarig.

Opa: Gesnopen..?

Julian: Maar opa, misschien zitten er wel gouden sieraden in, of een bom uit de WOII, of een kaart uit Egypte, of een hele belangrijk ontdekking uit Amerika of...

Opa: Of misschien wel helemaal niets.

Romanee: Oma, luister nu eventjes... het is een teken. Dat we nu net vandaag op deze kist stuiten. Dat heeft toch iets te betekenen.

Oma: Romanee, kindje, er staat toch niet voor niets:
"Bewaar mijn eeuwenoud papier hier
En draag me voor altijd bij je, gesloten kist." *(stilte)* Gesloten kist.

Loek: Romanee heeft misschien wel een puntje, ma.
We kunnen heel even kijken, een ietsiepietsie de deksel optillen...

Ron: Is het niks, dan is het niks. Noppa.

Opa: *(boos)* Basta! Finito! Nu is het klaar. Geen woord meer. Naar huis.
Iedereen. Morgen is er weer een dag en dan zien we verder. Oma Mimi en ik waken over de kist. Het belangrijkste is dat jullie uitgerust zijn voor het feest.

(iedereen staat nog een beetje te dralen)

Oma: Jullie hebben gehoord wat opa Lorenzo zei: wij houden de wacht.

(iedereen mopperend af)

DERDE BEDRIJF

Scène 10 Spoken in de nacht

Het is nacht, en donker op het toneel. Je hoort misschien een paar mensen snurken vanuit de huizen. Opa en oma liggen op het bankje tegen elkaar aan. Kussens, dekentje, het is stil. We horen heel zachtjes eerst iets uit het ene huis. Het kan een deur zijn, maar ook een raam van boven waar Julian uitklimt (aan bijvoorbeeld een wit laken). Dan komt Romanee aan de andere kant uit haar huis, of uit haar boom. Ze sluipen allebei door het donker naar de kist toe. Tijgerend, met een zaklampje. Ze komen tegelijkertijd aan bij de kist, die vlak voor opa en oma staat. Ze schijnen tegelijkertijd in elkaars gezicht.

Romanee: *(gilt)* Waah!

Julian: *(nog harder)* Waah!

Beiden: Stttt!

Opa en oma maken een zacht geluid, maar slapen door.

Julian: *(fluisterend)* Wat doe jij hier?

Romanee: *(terug fluisterend)* Nou ik denk hetzelfde als jij...!

(ze graven samen de kist zachtjes op)

Julian: *(schuift wat aarde weg)* 'Wat zegt een naam? Zou niet een roos, wanneer ze anders heette, even lieflijk ruiken?'

Romanee: *(even verward door de mooie woorden)* Bewaar mij hier
En draag me voor altijd bij je, gesloten kist.

Julian: Als ik hem open krijg, is de inhoud voor mij. En mijn familie.

Romanee: En als ik hem open krijg, ben jij een enorme vette loser.

Beiden: Sttt!!!!

Ze pakken allebei een hamer en een tang o.i.d. uit hun achterzak. Julian probeert het eerst. Lukt niet. Dan probeert Romanee het. Lukt ook niet.

Romanee: Als jij dit nu even vasthoudt...

Julian: Als jij dit nu even loslaat...

Romanee: YES!

Julian: BETER!

Samen lukt het. Ze moeten nog steeds heel zachtjes doen, want opa en oma bewegen soms. Ze halen eruit wat erin zit. Een verstoft, oud boek.

Romanee: "Laat het verleden rusten, en laat mij wachten op het verstrijken van de tijd. Van stof zijt gij gemaakt, tot stof zult gij wederkeren."

Julian: Wat is dat nou weer? Ik word gek van die rare teksten...

Romanee: Ik stel voor dat we het boek open doen.

Julian: En dan? Wat nou als...(stilte)

Romanee: Durf je niet?

Ze slaan het boek open en gelijk verandert er van alles. Licht gaat uit, muziek. Donder, vlucht- en zoefgeluiden etc. Podium wordt verbouwd (in het donker) naar een theater in de 16e eeuw.

Scène 11 Waar zijn we?

Er lopen in het theater allemaal mensen rond met kledingstukken en decorstukken. Het is druk. Fakkels staan aan de zijkant. Een toneelmeester met assistent achter een tafel schrijft in een groot script. Mensen zijn hun spieren aan het opstrekken, anderen oefenen hun tekst. Julian en Romanee staan verbaasd aan de kant te kijken.

Regisseur: Waar zijn ze nu toch, die jongelieden?

Regieassistent: Ik weet het niet, meester. Ik zal ze onmiddellijk ontbieden.

Regisseur: Doe dat snel, mijn waarde assistent.
Anders kent dit stuk geen happy end
Mijn Romeo en Julia zijn nu nog verdwenen.

Ik vrees voor het publiek, begin al haast te wenen.

Regieassistent: Toe wees rustig mijn goede heer. Ik ga ze zoeken, en vind ze aldaar. Dat is mijn inziens zonneklaar.

Regisseur: Gezwind! En met haastige spoed.
Het is dit liefdespaar dat ik vinden moet.

Aan de kant:

Romaneë: Wat denk jij?

Julian: Ik denk dat we niet meer thuis, op ons pleintje zijn.

Romaneë: Nee, hèhè, snuggere Henkie.

Julian: Julian.

Romaneë: Ja ja!! Snuggere Julian. Dat weet ik. Maar volgens mij zijn we in een toneelstuk terecht gekomen. En volgens mij is dat niet in 2014.

Julian: Zo'n gevoel had ik ook al.

Romaneë: Ik denk dat we dat boek weer open moeten doen. Ik zeg: zo snel mogelijk terug. Heb jij het?

Julian: Nee, ik weet niet waar het is.

Romaneë: *(zucht)* Sukkel. Ik kan ook niks aan jou overlaten.

Julian: Hoezo? We hebben dat boek samen opgeslagen, weet je nog?

Terug op de toneelvloer:

Regieassistent: Zeg mooie kledster, heeft u Romeo en Julia gezien?

Kledster: Nee, ik sta hier met een jurk en een pak in mijn handen bovendien.

Regieassistent: We moeten ze vinden, en snel, want het publiek rammelt al aan de deuren.

Kledster: Ik pak mijn schaar, mijn naald en draad. Het gaat nu toch echt gebeuren!

Regieassistent loopt verder

Regieassistent: Zeg vriendelijke decorontwerper, hebt u Romeo en Julia gezien?

Decorman: Nee, ik heb hier een balkon en een kartonnen balustrade bovendien.

Regieassistent: We moeten ze vinden, en snel, want het publiek rammelt al aan de deuren.

Decorman: Ik pak mijn ladder, de fakkels en de degens. Het gaat nu toch echt gebeuren!

Regieassistent loopt op Romanee en Julian af.

Julian: Bukken.

Romanee: Waar? *(ze kunnen nergens heen, bukken in de lege ruimte)*

Regieassistent Zeg jongelieden, ziet mijn oog nu goed dat u hier samen staat te smoezen?
Kom vooruit, houdt nu toch op met dat konkelfoezen!

Julian: We waren eigenlijk op weg naar huis.

Romanee: Het Capelloplein.

Regieassistent: Via Capello! Verona! Daar woont Julia! U bent onze Julia, mijn schone dame.
Komt u snel met mij mee, u beiden tezamen!

Julian: Het Capelloplein in Nederland. We moeten terug. Feest. We hebben een feest, de burgemeest...

Regieassistent: Het is hier helemaal geen feest.
Romeo en Julia, ze zijn er geweest.
Het is een tragedie dat weet u toch wel?
Maar gelukkig mijn vrienden, is alles maar spel.

Romanee: Julian! Help me nu wel!

Julian: Oh, nu ineens...*(wordt meegenomen door de assistent)* Ho ho ho..

Regieassistent: Don maestro!
Kijk eens wat ik voor u heb, de jongelieden, eerst vreemd gekleed, maar daar is al de kleedster, die hen de juiste mantels omdeed.
(kleedster kleedt hen aan)

Romanee: Excuseert u mij meneer, er is sprake van een misverstand.

Regisseur: Mijn Julia! Eerst je verstoppen in een hoek
je weet niet half hoe ik je zoek,
maar nu ben je daar, mijn schone maagd.

Dus kom, doe je werk, of is dat teveel gevraagd?

Romanee: Nee meneer...

Regisseur: Allee aan de slag dus en rappidemento,
het schouwspel gaat beginnen, dit is uw momento!
Scène 1, het eerste bedrijf, ons toneelstuk begint
kom kijk elkaar lief en vriendelijk aan, mijn kind!
Laat het publiek maar binnen stromen,
Dit wordt het schouwspel van hun dromen!
Muziek!